

Fragments de lletres girades

a l'August M. Argimon

Què voleu, amic: Tan segur com n'estic, i m'he preguntat molt què vol dir Poesia; tants poetes conec que parlen de l'amor sense gota d'amor i passegen llurs llibres sota el braç com ells passejarien en cotxe de lloguer, fatxendes sense to. Així les senyoretetes pinten flors, ells fan llibres de versos. I quin cromó perfecte l'obra d'un es i altres. Algun n'hi ha que en dirieu poeta magistral, a jutjar per l'ofici. Academisme *pur*—ja veieu que subratllo—o verslibrisme agíl i graciós. Cal saber bé l'ofici, però de tal manera com si la cosa alada ja no fos un sospir, sinó un estudiant posar els ulls en blanc. I així com altres èpoques els vells rememoraven com en la joventesa havien estat lliures, lluitadors i valents, ells rememoraran llurs maneres correctes, esquivades, assenyades del tot. — Ni una excursió arriscada prop del cingle espadat, ni un disgust a la mama o al papa, ni poder-se sentir del protector amic:—Quines coses que em fa aquest xicot, quines coses que em fa!

Veieu, l'avantguardisme ja és quelcom divertit: al menys dóna prestigi. Com que

l'avantguardisme, per tot allò del seny, no pot ésser un fruit de casa nostra—ni per Pasqua Granada, que neix i creix de tot, i el que millor ho prova és que jo bé hi vaig néixer i al cap de Catalunya—el prestigi que us dóna és el d'home enterat de tota cosa nova a l'estranger. Tots aquets aventatges es veuen a la llegua. Encara que tingueu una cultura nada, com la mula de sínia o com la Ben Plantada, que és la millor cultura, aquesta us la veuran escassament. Ells saben que heu llegit una munier de llibres de desequilibrats i que sou subscriptors a unes revistes boges que es publiquen a França, a Alemanya i a Itàlia. Els epítets, és clar, els posen ells. Amb tot aquest bagatge sou com uns descastats en la literatura catalana. No us acusen de cert, perquè estan enterats sols per sentir campanes, però és cas que us acusen. Vós de tan català sereu barceloní, com a terme local, però no ho deveu ésser quan us haveu mostrat divers i diferent a les normes de tots. Perquè no podran dir que el senyor Marinetti tingui que veure amb vós, perquè no el coneixieu si bé ara el coneixeu, més qualsevol es creu que estimeu els tramvies i els autocar-

mions i l'irradiador del Port, i que us enllestirieu amb un aeroplà cap el gran Nova-York dels vèrtigs i els sorolls, sense que una influència no us ho hagi encomanat.

Ja fóra un argument que llegissiu Horaci al bell mig de la Rambla—com jo vaig fer un cop, sinó que em distraigué i em posà vigilant un espetec de trets i de gent que corria, i una cordada d'homes que duïen al repòs, forçat, de la presó. El pobre Horaci dorm als meus prestatges el son de l'estoneta que jo m'he decidit per a fer els cal·ligrames del viure social a la nostra ciutat. I quina llibertat no formar cap escola, però no ésser tampoc de cap escola.

Valdrà, però, que us digui una cosa concreta: jo encara no he dit mal d'aquesta poesia que s'anomena clàssica. I no en podria dir, quan jo mateix ne faig i m'hi encarrilo.

Per allò de Chenier, de que les coses noves i les emocions vives de tot temps, es poden expressar amb versos ja resoltos? Per això i per molt més: el meu llibre «Poemes en ondes Hertzianes» fou la gorra de cop contra les influències que em poguessin venir—no vull dir pas de fora, sinó de casa estant. «L'irradiador del Port i les gavines» són els pantalons llargs. Ara tiro per home, que diria la gent.

I parlo d'influències perquè voler negar que tenim grans poetes fora talment ridícol. Tota la meva acció ha estat contra el *tifisme*, els homes-senyoretetes que mai no es resoldran en poesia ni en res; però no contra uns pocs, joia de Catalunya, dels quals si m'acompanyo sóc jugador guanyant. Ah, però del *tifisme* n'hem de parlar molt més i encara hi tornarem, perquè no és poca nosa.

J. SALVAT-PAPASSEIT